

bortfalde ved Forældelse af Kravet paa Hovedskyldneren. Det har forekommet Udvalget, at der vel kunde indtræffe Tilfælde, hvor der efter de mellem Fordringshaveren og Forloveren plejede Forhandlinger maatte siges at være ubilligt og anstødeligt om Fordringshaveren skulde miste og saa sit Krav paa Forloveren, fordi det ikke er lykkedes ham ved betimelig Paatale eller ved at gaa frem efter Lovforslagets § 15 at afværge Forældelse af Kravet paa Hovedskyldneren.

Til § 2.

Det Endringsforslag, som Udvalget under Nr. 4 stiller til denne Paragraf, er til Dels omtalt ovenfor. At en Fordring ifølge tinglæst Panteobligation i fast Ejendom ikke bør forældes i kort Tid, kræves formentlig af Hensyn til Realkrediten. Ved Tinglæsningen og hvad dermed staar i Forbindelse har Fordringen faaet en saadan Notorietet, at de Grunde, der tale for Forældelse, kun lidet passe. Der kan ikke let være Spørgsmaal om, at Skyldneren ifølge saadan Obligation har glemt eller overset sin Forpligtelse, eller at han skulde blive overrasket ved, at den gøres gældende mod ham. Derimod vilde Indførelse af en 10-aarig Forældelse af disse Fordringer medføre Ulemper baade for Fordringshaver og Skyldner. Han maatte med kortere Mellemrum end 10 Aar sikre sig Bevis for, at Fordringen er holdt i Kraft, og denne vilde komme til at bære Udgifterne derved. Men det ligger tillige nær, at mangen Fordringshaver, som saaledes efter et kortere Tidrum vil finde sig i den Nødvendighed at lade sin Obligation forlyne med Paategning af Skyldneren, derved vil foranlediges til at skride til Foranstaltninger, som han ellers vilde undlade. Naar han alligevel skal have en Paategning af Skyldneren, er det fristende for ham at lade den omfatte Forhøjelse af Renten, dersom Rentefoden er stegen; han finder maaste endog deri en Anledning til at opsigte Kapitalen, som han ellers ikke vilde have tænkt paa. En kortere Forældelsesfrist i disse Forhold end den, der nu har gældt i Aarhundreder, vilde saaledes kunne svække den Fasthed i Realkredit-

ten, som det er en vigtig Opgave at værne om. — En Forudsætning for, at disse Fordringer undtages fra den almindelige Regel, bør det dog være, at Fordringen ifølge selve Obligationen fremtræder ren og klar, og at navnlig dens Størrelse ikke er knyttet til Betingelser eller Begivenheder, hvis Konstatering udkræver særlig Bevisførelse. Udvalget har derfor i Endringsforslaget Nr. 4 efter det i Lov om Udpantning af 29de Marts 1873 § 15 givne Forbillede fremhævet, at Fordringen ifølge Obligationen skal fremtræde som Fordring paa en „bestemt angiven Pengesum“. Herunder falder selvfølgelig ikke det Tilfælde, at der i Obligationen er sat et vist Maksimumsbeløb, som Fordringen ikke kan overskride, medens Fordringens virkelige Størrelse i øvrigt maa godtgøres ad anden Vej. Overhovedet vilde de saakaldte „Stadesløsbreve“ ikke kunne henføres under denne Bestemmelse.

Endringsforslaget gaar endvidere ud paa, at Fordringer efter tinglæst Skifteekstrakt forældes i 20 Aar. Det er nemlig hyppigt Tilfældet, at der hengaar meget lang Tid, inden disse Fordringer afvikles, navnlig naar voksne Børn eller Stedbørn forblive i Hjemmet, og det synes derfor at være Anledning til ikke at lade 10-aarig Forældelse ramme dem.

Det følger formentlig af Lovforslagets § 3, Nr. 2, at den i § 3 fastsatte Trearsfrist, og ikke Tyvearsfristen efter § 2, kommer til Anvendelse i Henseende til Krav paa Rente eller lignende ifølge tinglæst Panteobligation i fast Ejendom. Det er lige saalidt nødvendigt for disse Obligationers Vedkommende som for de øvrige under § 2 faldende Fordringers Vedkommende at fremhæve dette udtrykkeligt i denne Paragraf.

Derimod bør der gives en udtrykkelig Bestemmelse om, at Tyvearsfristen — naar Pantet er blevet solgt ved Tvangsauktion eller paa anden Maade er bortfaldet, uden at Fordringen derved er bleven fyldestgjort — ikke skal være anvendelig med Hensyn til det personlige Krav, som Fordringshaveren har beholdt paa Skyldneren. Her bør ingen længere Frist end den almindelige Tyvearsfrist løbe. En saadan Bestemmelse vil sin-